

Dohányárusok Közlönye

Megjelenik minden hó
1-én, 10-én és 20-án.
Egyes példány nem kapható
Külföldet át fél óra 5 koroná.
Előfizetni csak fél évenként lehet.

A MAGYARORSZÁGI NAGY- ÉS KISTŐZSDE TULAJDONOSOK
SZAKKÖZLÖNYE ÉS ÉRTESETŐJE.

ADÓTULAJDONOS ÉS FELELŐS SZERKESZTŐ
HATSEK ADOLF.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest VII., Károly-körút 7. sz.
hova az előfizetési összeggel valamint a
kéziratok küldendők.
Külföldet át fél óra 5 koroná.
Kéziratok nem lesznek visszaszáva.

TARTALOM. (h. n.) — Üzleti haszon. — Kifizetetlen sorsjegyek. — Vegyesek. — Hirdetések.

(h. n.) A m. kir. állami kincstár gyáraiban szivarokat gyártat. Hogy milyenek ezek a szivarok, használhatók-e, vagy nem, jók-e vagy rosszak, affőltt a publikum határoz, mely ezen gyártmányokért pénzt ad. A publikum kritikát gyakorol s néha rossz kritikáját érezteti a kisárussal is, a ki aztán a nagyárust panaszolja be a pénzügyigazgatóságnál, annál a fórumnál, melynek a gyártáshoz semmi köze. Az elárusítási ügyek azonban a pénzügyigazgatósághoz tartoznak. Az igazgatóság az illető aktát elküldi az illető pénzügyi biztoshoz, ama meghagyással, hogy az ügyet vizsgálja meg. Már most a szakember tudja csak, hogy mi az, ha a pénzügyi biztos mond itéletet affőltt, hogy ezen dologban ki részén van az igazság, az a biztos, ki egy év előtt talán még egész más pályán volt.

Lehetséges ez? Mit is mondjon tulajdonképen a pénzügyi biztos? Ha az a panasz, hogy a nagyárus felnyitja a ládát és a jó szivart magának tartja, akkor a praktikus hivatalnok egyszerűen kimondja, hogy ez butaság. Nem így tesz a biztos. Az megnezi a nagyárudában a ládát, látja, hogy a kis csomagok vignettái meg vannak serteve, s nem tudja azt, hogy a csomagok már így kerülnek ki a gyárból. A praktikus hivatalnok azt írja jegyzőkönyvbe: vignetta meg van serteve, mert a láda teteje hosszabb, mint maga a láda. A biztos egy 3 oldalas jegyzőkönyvet ír, melyben iparkodik bebizonyítani, miszerint a láda nyitva volt.

Ezen modorban hangzanak másnemű jelentései is. Ő nem tudja, hogy a dohányjüvedék a saját útján halad és nem törődve a pénzügyigazgatósággal, olyanok és olcsóbbnak gyártatja szivarjait, a milyent a körülmények engednek.

Ezért értük meg mult héten, hogy a pénzügyigazgatóság a nagyárudákban nyitott ládákat keresett, melyekből a világos szivarokat kivették. Mi értelme van ez eljárásnak? Csak nem gondolják, hogy a nagyárus azzal is foglalkozik, hogy felnyitogtja a ládákat azért, hogy kivegye belőle a világos szivarokat. Ezt csakis a laikus ember hiheti. Hisz a nagyárus, ha éppen azt a világos

szivart akarja, azt más uton-módon is elérheti, miután minden adat pontosan a kezében van a szivar minőségét illetőleg. Már rossz az is, ha az a forma, mely gyártmányok jóságát lenne hivatva hirdetni, azzal foglalkozik, hogy van jó és rossz szivar. A pénzügyi közegeknek általában hirdetni kellene, hogy csakis jó szivar van. A biztos ur megnezi a szivart, azt mondja, hogy rossz, de elfelejti, hogy a dohányjüvedéki igazgatóság más nézetten van. Ily körülmények között igen nehéz nagy-, vagy kisárudát vezetni.

A jüvedéknek csak jó szivart szabad készíttetni és közegeinek nem szabad rossz szivarok keresése czímen házkutatást rendezni. Ha már ennyire vagyunk, akkor vége! S a mi fő, mindenkinek legyen meg a hatásköre. Mindenkinek, akinek a jüvedék végrehajtó hatalmat ad, legyen szakember.

Tenni kellene tehát arról, hogy a pénzügyi közegek, többet ne tegyenek, mint a menyíhez joguk van. Óhajtanók, hogy az árusokkal érintkezésben lévő közegek mind szakemberek lennének, ez azonban csak óhajítás marad egyelőre.

Legjobb lenne, ha ily ügyekben az árus mindig a központi dohánygyári igazgatósághoz fordulna, akkor igen sok szekaturától menekülne meg.

Üzleti haszon.

Párnap előtt eme cikk írója egy dohányárudában vett szivart, a hol is a szivarokat az osztálysorsjáték egyik árusítójának prospektusába csomagolták.

»Nincs önnek osztálysorsjegye?

»De igenis van.»

Hát akkor, miért csomagolja egy másik elárusítónak a prospektusába szivarjait, nem tudja, hogy az árt önnek?

»Az az ur, a ki ezen prospektusokat nekem adta, szomszédom.»

Önkéntelenül is nevetnem kellett.

»Hát ilyen könnyű dolga van az ön szomszédjának? Ez nem is rossz idea, ő ellátja ön maculaturával, miáltal az ön összes vevőit az üzletébe csábítja. Arra ön nem is gondol, hogy ezen vevők

egyike esetleg annyi hasznot hozhat önnek, amennyibe az ön maculaturája éveken át kerül.

Az árusnő mosolygott: »Ah erre én nem gondolok.»

És mi hajlandók vagyunk elhinni, hogy ő nem gondol erre. Honnan is lenne neki üzleti rutinja. Megtanították-e arra, hogy üzletember szemé előtt mindig a saját érdekének kell lebegni. Ma a szomszéd, holnap talán egy vevő kér ilyen mű szivességeket. Hisz ismeretes, hogy a dohányárudát oly nyilvános helyiségnek tartják, a mely mindenkinek kényelmére szolgál. A ki akarja, felragaszthatja czimkártyáját, felakaszthatja plakátját, szóval oly reklámra tesz szert ingyen, mely más üzletben igen sokba kerülne. Itt csak pár szivart kell vennie, hogy czimkártyáját az üzletben kiakaszthassa, a hol naponta sok száz ember megfordul. Mily oktalanság ez, az nyilvánvaló, az árus ezáltal százakat veszít, miután ezen reklámért sok pénzt kereshetne. Ismerünk eseteket, a hol az árus direkt kéri az ilyen hirdetéseket.

Ilyen naív embereket igazán csak sajnálni lehet. Mondják azt egy külföldi kereskedőnek, hogy üzletében akasszon fel reklám-plakátot egy más üzlet részére, a feleletlen majd csodálkozhatunk. A fűszerkereskedők sem tesznek ilyet érdek nélkül. Mikor a hírneves Frank cég év előtt behozta pótkávéját és szétküldötte reklám-hirdetéseit, a fűszerkereskedők 3 hónapon át ingyen kapták a Frankkávét. Miért ne lehetne ugyanez pl. a cigarettapapírnál is. Ha az árusok ezen hirdetéseket visszaküldenék, akkor a cigarettapapír-gyárosok kénytelenek lennének az árusoknak mindazon előnyöket nyújtani, a mit minden gyáros nyújt, kinek áruján oly kolosszális nyeresége van. Nincs helyén itt fejtegetni, hogy mily óriási haszonnal dolgozik a cigarettapapír-gyáros, de az árusok segítségével nélkül nem boldogulnának. Ezek a gyárosok azonban okosak. Reklámjukkal a fogyasztók bírják rá az árust, hogy áruikat vegyék. S hogy ezen eredményt elérjék, a naív árusok a szép képes hirdetésekkel teli aggatják üzletüket. Naivabbat valóban már nem is képzelhetünk.

Az okosabbak, azok oly kereskedőket keresnek, a kik a papirzacskókat (hirdetésükkel) ingyen szállítja. Hirdetnek ott patkány- és poloskairtó szert, ruhát, szalámit, sajtot, csak olyat nem, ami az árus üzletével összefügg. Ezek aztán elfelejtik, hogy mily óriási reklámtól esnek el, ha nem a saját papirzacskójukat hirdetésekkel adják a vevőnek. De aztán az üzlet néveája sem emelkedik, ha valamely reklámbajhászó szabó vagy folttisztító hirdetését terjesztik. Ezek mind olyan körülmények, melyek hivatva lennének egy üzletet emelni. A dohányáruda ne legyen olyan hely, a hol mindenki, a mit akar, potyára hirdethet. Az árusnak annyi önállóságának kell lenni, hogy minden jogtalan kérést visszautasíthasson.

Ingyen nem szabad az ilyent megtenni s még a legkisebb czimtábláért is díjjal kell követelni. ellenben néha aztán értenie kell az árusnak azt is, hogy miképen kell előkelőnek lenni.

Vegyen az árus maga csomagoló papírt s hirdesse rajta a saját czégét.

Az árusnak is praktikusnak kell lenni s csak az ilyen praktikus árus viszi valamire, természetesen tisztességes módon vezetve üzletét.

Kifizetetlen sorsjegyek.

Az „Osztálysorsjáték“ című szaklap a következőket írja:

Julius 17-iki számunkban „Reklám“ czikkünkben ráutaltunk arra, milyen káros befolyással van az osztálysorsjáték tekintélyére és minő hátrányos az elárusítóra nézve a sorsjegyek elküldése „közvetlen ajánlatokban“; ezzel kapcsolatban figyelemzettük olvasóinkat augusztus 3-iki számunkban megjelent „Kifizetetlen sorsjegyek“ czikkünkben, milyen nehézségek keletkezhetnek az elárusítónak ilyen meg nem rendelt, tehát „közvetlen ajánlatokban“ elküldött sorsjegyek által, mert azon kérdés, vajjon ilyen küldeményekből eredő követelések behajthatók-e vagy sem, még nyílt kérdés és épp úgy vár bírói döntésre, mint a második, nem kevésbé fontos kérdés, vajjon köteles-e az elárusító az ilyen kifizetetlen sorsjegyekre eső nyereményeket kifizetni.

Már ma, tehát alig egy hónappal a sorsjegyek kibocsátása után panaszokkal állnak elő a kisárusítók azon felszólítással, foglaljunk állást azon visszásság ellen, hogy főelárusítók és bankok, melyen szintén foglalkoznak osztálysorsjegyek elárusításával, a sorsjegyek nagyobb kelenősege czéljából „közvetlen ajánlatokat“ küldenek szét.

Orvoslást kérnek tőlünk. Pedig az nem szükséges, mert a baj magamagát fogja orvosolni, minden külső beavatkozás nélkül, mivel kétséget sem szenved, hogy a bíróság a főelárusítók és bankok követéseit, melyek ilyen meg nem rendelt

sorsjegyekből erednek, per esetén nem fogják elismerni és mivel az elárusítók saját kárukon fognak okulni. Ha nem volt megrendelve, a sorsjegy akkor elveszti az „áru“ minőségét és a követelés nem áll fenn. Abban a perczen, a midőn a sorsolás elmúlt, anélkül, hogy a sorsjegy nyert volna, el is veszítette már az értékét — feltéve, hogy tulajdonosa nem akar tovább játszani — és aligha fog valaki pert indítani egy tárgy miatt, melynek nincsen értéke. Itt rejlik azon különbség is, mely az osztálysorsjegy és egyéb más áru között van. Más árukat is küldenek gyakran rendelés nélkül, de a czimzett, ha ezen árukat nem akarja megtartani és megfizetni, azokat mindig az elküldőnek, illetőleg tulajdonosnak rendelkezésére fogja bocsátani, mert minden körülmény között egy bizonyos értéket képviselnek, melyert őt felelőssé lehet tenni. Nem úgy az osztálysorsjegy, mely, mint említettük, a sorsolás után belső értékét elveszi és melyért az elfogató nem vonható felelősségre. Ha a kereskedő egy kifizetetlen árut visszahozat, akkor egy bizonyos értéket kap vissza, melynél a költségek kifizetik magukat; egy sorsjegy visszahozatala szintén költségekkel jár, melyek azonban lehet, hogy nem fizetik ki magukat. Egy olyan meg nem rendelt sorsjegy elfogója azonban nem is köteles a sorsjegyet az elárusítónak rendelkezésére bocsátani, mert nem köteles levélpapírosért, borítékért stb. költségeket fedezni, melyek visszatérítésére az elárusítót nem lehet szorítani.

Eltéktve azonban azon kártól, mely a főelárusítókat és bankokat éri, hogy az ilyen meg nem rendelt sorsjegyeket nem fizetik meg nekik, egy másik, nem kevésbé erzeny kárt szenvednek a következő körülmény miatt. A magyar kir. miniszterium által jóváhagyott „magyar kir. szabad. osztálysorsjáték kezelési szabályainak“ 5-ik pontja értelmében a játékosoknak, a ki némű huzott sorsjegyeiket osztályról osztályra értéves egy új, hasonló számmal es betűvel ellátott sorsjeggyel, ugyanazon elárusítónál kell beváltaniok, a kitől a megelőző osztálybeli sorsjegyet vettek a tervszerinti ár (betet) megterítése mellett. Ezen beváltásnak az előző osztálybeli sorsjegy visszasaadása mellett legkésőbbben 8 nappal az illető osztály huzása előtt kell megtörtennie. Egy külön utasítás a főelárusítónak előírja, az újítást még 4 nappal a huzás előtt is tartozik eszközölni.

Ezen szabályzat értelmében tehát a főelárusító köteles a megújítási sorsjegyeket 4 napig az új osztály (II. III. stb. osztály) huzása előtt a régi sorsjegy tulajdonosának rezerválni. Ha tehát a főelárusító jó sok sorsjegyet küldött el „közvetlen ajánlatokban“, akkor annak a veszélynek van kitéve, hogy mind a megfelelő megújítási sorsjegy nyakán marad,

mivel 4 napig a huzás előtt kell azokat rezerválni és csak akkor adhatja el más játékosoknak, mint vételsorsjegyeket. No pedig nem fognak ezen más játékosok az utolsó perczig várni, hanem sorsjegyeket ott venni, a hol éppen kapnak, azaz olyan elárusítóknál, kik abban a helyzetben vannak, hogy nekik sorsjegyeket adhatnak.

Az elárusítók tehát nemcsak ezáltal szenvednek kárt, hogy az első sorsjegyeket nem fizetik meg nekik, hanem még az a második veszteség is éri, hogy a játékos szeszélyétől függnek, mert az ő részére kell rezerválni a sorsjegyet még akkor is, ha a főelárusító körülbelül biztosra veheti, hogy az neki nem kell.

A tanulság, mely ebből vonható, a következő: A visszásság a „közvetlen ajánlatokban“ küldött sorsjegyekkel most talán divik, meg fog azonban szünni magától az első osztály huzása után, a midőn a főelárusítók és bankok egy drága tapasztalattal lesznek gazdagabbak. Nem fognak többé sorsjegyeket küldeni rendelés nélkül s ezáltal el lesz erve az is, hogy a játékosokat nem fogják ahhoz szoktatni, hogy a sorsjegyeket értéktelen papirdaraboknak tekintsek, mihez jelenleg bizony van minden okuk, midőn sorsjegyeket küldenek nekik, melyeket nem rendeltek meg és a melyeket megtarthatnak, anélkül, hogy kifizessék. Ekkor azután a közönség bizalma az osztálysorsjátékhoz fokozottabb mérvben fog beállani és a fokozottabb bizalommal gyarapodni fog a vételkedv is, melnek hiányáról a kiselárusítók most még es méltán panaszkodnak.

Vegyesek.

Elvesztett sorsjegyek. Azon számtalan kérdés közül, melyek olvasóink részéről hozzánk érkeznek, hogy nekik többrendbeli nem egészen világos határozmányokról és szabályokról felvilágosítást nyújtsunk, ma egyre akarunk felelni, mely az eltévedt, azaz elvesztett sorsjegyekre vonatkozik. A kezelési szabályzat 12-ik §-a a következőket határozza: »Ha egy sorsjegy eltévedne, úgy erről a játékosnak azonnal jelentést kell tennie azon elárusítónál, a kitől a sorsjegyet szerezte. Ez utóbbi erről a Magyar osztálysorsjáték igazgatóságát értesíteni fogja.« Ezen határozmány egy kis magyarázatra és bővítésre szorul.

Az, aki egy sorsjegyet elvesztett, ezt bejelenti azon elárusítónál, a kitől a sorsjegyet vette. Ha ez egy kiselárusító, akkor ez utóbbi a főelárusítónál jelenti be, az esetet és csak a főelárusító tesz jelentést az osztály-sorsjáték igazgatóságánál, a sorsjegy számánál és betűjének pontos megjelölésével. A bejelentést az igazgatóságnál legfeljebb 3 héttel az illető osztály huzása előtt kell eszközölni. Ha a bejelentés idejekorán megtörtént es ilyen egy sorsjegyre nyeremény esik, mely a huzástól kezdve számítandó 3 hónapi határidő leteltéig a sorsjegy akkori tulajdonosától fel nem vétetik, úgy — a mennyiben azt semmi nem akadályozná — a nyeremény kifizetése az elvesztést bejelentő részére foganatosítottatik.

A magyar járadék megadóztatása Ausztriában.

Az új osztrák adótörvény, a mely a járadékok jövedelmét is megadóztatta, módot nyújt arra nézve is, hogy a külföldi járadékok a viszonyosság alapján a megadóztatás alól felmenthetők. Lukács László pénzügyminiszter e fölmentés iránt már meg is tette a kellő intézkedéseket. Bécsből jelentik, hogy ez ügyben már a napokban várják az osztrák miniszter döntését.

A párisi kiállítás magyar osztálya. Lukács Béla kormánybiztos a párisi nemzetközi kiállítás magyar osztálya retrospektív részének rendezésére Mende Bódogot szólította föl, Mende Bódog a megbízást el is fogadta és most készíti a retrospektív osztály programját.

A cukorprémiumok Most tették közzé a legutóbbi cukorkatermelési és kivitelei kapánra vonatkozó adatokat, amelyek alapján kiszámítható a cukorprémiumok nagysága, valamint azon összeg, amelyet a gyárak visszatéríteni tartoznak. A prémium tudvalevőleg 9 millió forintban volt a lefolyt évadra kontingentálva. Tényleg azonban fizettek a gyáraknak a vámvonalon kivitt cukor után prémium fejében 11.123,274 frtot. Ennek folytán a gyárak 2.123,274 forintot tartoznak a kincstárnak visszatéríteni. A termelt nyerscukor minden métermázsája után 19:8 krajczárt kell tehát a gyáraknak visszatéríteniök.

A Kereskedelmi Múzeum kiállítása. A Kereskedelmi Múzeum állandó kiállítását augusztus 5-től 15-ikéig a tourniquet-k adatai szerint 10 556-an látogattak. Ez az eredmény annál kielégítőbb, mert a Városliget, mai elhanyagolt állapotában távolról sem olyan népes, mint régebben. Az igazgatóság meg akarta könnyíteni a kiállítás megtekintését és úgy intézkedett, hogy a kiállítás Szent István-napján délelőtt 8—12-ig és délután már 2 órától kezdve lesz nyitva, az esti órákban újabb rendszerű villamos világítás mellett. Amikor a kiállítás nyitva lesz, az Iparcsarnok főhomlokzatán ki lesz tűzve a lobogó, a mely ellátszik a közuti vasutak végállomásához. — A Magyar Kereskedelmi Múzeum szerajevói főintézetéhez a kereskedelemügyi miniszter főnökké Gerő Mórt nevezte ki, aki az intézetnél, ennek alapítása óta, mint igazgatósági levelező működött.

Az oroszországi termés. Monárkiánk moszkvai főközlötusa legutóbbi jelentésében az oroszországi termésre is reflektál. Azt mondja a jelentés, hogy az idei termés Oroszországban nem sikerült. Mindazonáltal ennek a hatásai nem lesznek annyira éreztetők, mint 1891-ben. Mert igaz ugyan, hogy az őszi buza alig adott valamit, de viszont a tavaszi buza sok helyen elég jól sikerült és a mennyiség hiányát részben helyre fogja hozni a jobb minőség. Tekintetbe veendő továbbá, hogy az 1891-ki esztendőt két rossz termés előzte meg, ellenben most már több év óta jó termés volt és most nagyobb készletek is vannak, amelyek az előző évekről maradtak fenn. Ezek a készletek főleg azokon a vidékeken, ahol az idén rosszul sikerült a termés, alkalmasak lesznek arra, hogy fedezzék a vetőmag és élelmezési szükségletet és ez okból nem lehet attól tartani, hogy Oroszországban ezidén éhínség legyen. Annyi azonban bizonyos, hogy Oroszország kiviteli képessége ezidén sokkalta csekélyebb lesz, mint más években.

A lengyel gróf havannái. Lembergben néhány nap óta józuit nevetnek egy lengyel grófnak, akitől eredeti módon hajtotta be követelését egy hamburgi cég. A gróf ugyanis nemrégiben néhány száz darab finom havanna szivart rendelt s a küldeményt csakhamar pontosan meg is kapta. Mennyei gyönyörűséggel szivta a szivarokat, dicsérgette mindenfelé, bele-

burkolózott a füstjükebe s valóságos nirvána-hangulatba merült, mialatt illatjukat élvezte, úgy hogy — a számla kiegyenlítéséről is megfeledkezett. Csakhamar azonban kilógott havannáiból, újra irt tehát a cégnek, hogy utánvételrel küldjenek megint azokból a pompás szivarokból. Pár nap múlva megérkezett az újabb küldemény is. A gróf kifizette az utánvételi összeget s dobogó szívvel látott hozzá, hogy a szivarskatulyát főnyissa, de — rémületére — az első skatulyában talál egy másodikat, a másodikban egy harmadikat és így tovább, végre legbelül egy összehajtogatott papirlapot. Kibontja, hát az előbbi szivarküldemény számlája mosolyog feléje, rajta ez a szó: kiegyenlítve!

A drágaság kérdése a tanács ülésén. A tanács minapi ülésén hosszasan foglalkozott az élelmiszerek drágaságával és radikális eszközökkel akar a bajon segíteni. Márkus József polgármester és Melly Béla dr., a közéletmező ügyosztály vezetője a napokban bejárta a központi vásárcsarnokot s majdnem valamennyi árustól megkérdezték egyik-másik cikknél az árát. A polgármester ugyanis maga akart meggyőződni arról, hogy van-e drágaság. A polgármester a tanácsban elmondotta, hogy egy kofa a paradicsom kilőjért tíz krajczárt kért, míg a hatósági közvetítő négy krajczárt.

A tanács üléséről a következőket jelenthetjük: Melly Béla részletes előterjesztést tett az élelmi szerek drágaságáról. Előterjesztésében konstatálja, hogy a márczus elejétől a mai napig jegyzett nagy és kis eladások árában általános drágaság nincsen s csak a kenyér, gyümölcs, burgonya és zöldség árában van csekély emelkedés. Az emelkedés oka részint közzgazdasági, részint pedig hatósági közvetítők hiányos működése, a kiskereskedők és fogyasztó közönség magatartása s hogy kicsinyek a vásárcsarnokok. A közzgazdasági okok gyanánt felsorolja a hosszas esőzést, árvizet, a rossz termést, ami a buza árát feltűnően emelte.

A hatósági közvetítők még mindig nem tudták az újjaelárusítókkal az állandó összeköttetést biztosítani s így nem tudták megfelelően értékesíteni a hozzájuk érkező árukat, forgalmukat apasztották s a termelőket felhívták, hogy ne küldjenek árut.

A kiskereskedők az élelmi szereket csak harmadik kézből kapják s így különösen a baromfi-kereskedők árujukhoz csak közvetítő útján jutnak. A közvetítők veszik, szállítják az árut, ők fizetik a vámot és fogyasztási adót, úgy hogy ők mintegy előlegezik a pénzt a kiskereskedőknek, természetesen busás kamattal mellett.

A közönség magatartása is oka, hogy nem tud olcsón vásárolni, mert azokat az árukat, amelyeket a hatósági közvetítőktől féláron beszerezhetne, a megszokott kofánál vásárolja.

Hogy a vásárcsarnokok kicsinyek, azt látták mindjárt a megnyitás alkalmával, s most, szezon-vásár idején, azért okozta szük voltuk némely áru drágulását, mivel a vásárcsarnokokból és szezon-piacokról kizszorult napi árusokat egyszerűen elkergették s így a kiseladásban konkurrenzia ki nem fejlődhetett. A kiskereskedők versenyének hiányát bizonyítja az is, hogy a nagyban és kicsinyben való eladás ára között feltűnő az aránytalanság. A kiskereskedők nem akartak sokat olcsón eladni, hanem megelégedtek a saját vevőköriükkel s minden természetes alap nélkül csináltak árakat.

Ezeknek a bajoknak a szanálására az ügyosztály a következő intézkedéseket tette: A napi árusok elhelyezése érdekében elrendelte, hogy a kerületi vásárcsarnokok pinczéjét is használják. Ez az intézkedés az árakat azonnal leszállította. Megengedte, hogy a dinnyés szeke-

rekről a ker. vásárcsarnok előtt is árulhassanak. kicsinyben és nagyban. A szezonvásár tartamát két órával megtoldotta, a hatósági közvetítőket komolvan fölszólította, hogy forgalmukat energikusabb működéssel emeljék s megfelelő összeköttetésekkel a beküldött áruk értékesítését biztosítsák. A házuló kocsikra engedelmet nemcsak helybelieknek, hanem vidékieknek is adott. Ezeknek az intézkedéseknek meg volt a kívánt hatásuk s az arak a vásárcsarnokokban csökkentek.

A tanács az előterjesztést és az intézkedéseket tudomásul vette és elrendelte, hogy a VI—VII kerületi Lövölde-téren még február 7-én megengedett nyílt vásárt haladéktalanul berendezzék. Megengedte, hogy a ker. vásárcsarnokok előtt levő tereken a dinnyés szeke-reken kívül a zöldséget, burgonyát és gyümölcsöt hozó szekereket is elhelyezzék s azok is árusíthassanak kicsinyben is, nagyban is.

Az ügyosztály azonban nem elégedett meg ezekkel az intézkedésekkel s a bajok gyökeres rendezése érdekében felhatalmazást kért a tanácsától, hogy a vásárcsarnoki bizottság legközelebbi ülésén a következő kérdéseket vehesse tárgyalás alá:

1. Az eddigi tapasztalatokra való tekintettel nem volna-e szükséges a vásárcsarnokok övezetének kisebbitése oly módon, hogy az övezeten kívül maradó területen az élelmi cikkekkel való kórlátlan házálás, esetleg új nyílt vásároknak engedélyezésével az élelmiszer-forgalom nagyobbodnék s a fővárosba hozott élelmiszerek így módon könnyebben a fogyasztókhöz jutván, alkalmasabb elhelyezést találnának.

2. Nem volna-e magokolt és alkalmas az övezeten belül is nyílt vásárok engedélyezése.

3. A kerületi vásárcsarnokokban egészséges konkurrenzianak fölélesztése érdekében s a végből, hogy a hatósági közvetítőktől várt nagyobb forgalom megfelelően lebonolyítható legyen, nem volna-e megengedhető, hogy a hatósági közvetítők, mint bizományosok a kerületi vásárcsarnokokban kicsinyben is áruljanak.

4. Minthogy a kórlátlan házálás a vásárcsarnoki övezeten belül egyáltalán meg nem engedhető, talán lehetne a gyümölcsessel való házálást a tolokocsiknál könnyebb módon engedélyezni, természetesen megfelelő kórláttozás és közegészségügyi garanciák mellett.

A pénztárca jubileuma. Ötven éve lesz néhány nap múlva, hogy a pénztárcazt felfalták. Azelőtt a pénzt a legprimitív módon tartogatták az emberek: vagy derekuk köré, övükben varrva, vagy valami ócska harisnyában, hogy a tolvajok elől rejtegeskék. A szalmazsáknak is gyakran jutott osztályrészül ez a hivatás. De pénztárca, amely csattal záródik és könnyen a nadrágzsebben viselhető, csak 1847 óta létezik. Ekkor készítette Hause Károly, német könyvkötősegéd Amerikában az első pénztárca. A lefolyt félszázad nem halad el nyomtalanul a pénztárca fölött sem. A kezdetleges tarsoly helyett ma a kirokókból változónál változatosabb tárczák mosolyognak felénk és nincs manapság az állatvilágnak egy tagja sem, mely nem volna kénytelen bőrt odaadni, hogy saját beceses lelke helyett, a mindenség mozgató lelkének, a pénznek szolgáljon megőrzőjül.

A török dohányjövődéki társaság bevételői a múlt hónapban 15.600.000 piasterre rugtak a múlt év július havában befolyt 18 millióval szemben.

Arany árkelet-potliék. A pénzügyminiszter ezútszen történő fizetésknél az arany árkelet-potliékot szeptember hóra 19 és fél százalékban állapította meg.

Az ország t. cz. dohánynagyárusaihoz!

Ámbár Magyarország dohánynagyárusainak jelentékeny és igen tekintélyes része a „**Dohányárusok Közlönyé**“-t azon meleg rokonszenvvel fogadja, mely nélkül egy oly szaklap, mint a mienk, nem állhatna fenn, mindamelett nélkülözzük a t. cz. dohánynagyárusok érdeklődését az oly kifejezetten elismert, czélszerű vállalatunk iránt, kik attól részint nyelvi, részint gazdasági tekintetektől távol maradnak. Tapasztalásból tudjuk, hogy más indokok nem forognak fenn arra nézve, hogy a megillető érdeklődés mutatkozzék egy lap iránt, mely minden számában világosan igazolja, hogy azon hivatás jólétét, melynek érdekében sikra száll, szívéen hordozza. Mert mivel volna indokolható a részvétlenség oly lap iránt, mely hűen tolmácsolja mindazon kívánságokat, nehezteléseket, panaszokat és sóhajokat, melyek évről-évre százféle variációban merülnek fel és minden haladást megakadályoznak? Mi indokolhatná azt, hogy a dohánynagyárusok egy része még mindig távol tartja magát egy oly mozgalomtól, melynek célja a testületi szellemet fejleszteni és szilárd alakulást adni egy foglalkozási ágának, mely eddigelé csak szórványosan fejezte ki a javulás utáni törekvését.

Egyáltalában nem szándékunk lapunkat, amely életképességét már bebizonyította, és így a reklámot nélkülözheti, dicsekvő módon ajánlani. De ami bennünket arra készítet, hogy az ország t. cz. dohánynagyárusaihoz forduljunk, nem egyéb, mint az a kérelem hogy mindenki tehetsége szerint járuljon vállalatunknak minél nagyobb mérvben leendő kiterjesztéséhez, mert a biztos eredmény csak ez esetben fog gyorsan bekövetkezni. Legyen mindenki, aki a lapra még nem fizetett elő és ettől kicsinyes okok által visszatartott, azon meggyőződésben, hogy azon néhány fillér, melyet áldoz, oly célra szolgál, mely az ő érdekeit is előmozdítja és az ő kívánságait is illetékes helyen terjesztik elő. Mindenki, aki a lapot megkapja, azt kollegáinak is ajánlja! A dohánynagyárusok helyzete komoly és az ő üzleti tevékenységüknek különös jelentőség mindaddig nem tulajdonítatik, míg ők maguk testületileg nem szervezkednek. Ezen cél eléréni, az együttműködést lehetővé tenni, a közös ügynek egészséges bason alapuló fejlesztését előmozdítani, ez képezi azon programot, melyhez a „**Dohányárusok Közlönye**“ ragaszkodik és melynek pontos keresztülvitelére, megvalósítására törekszik.

Kérjük a dohánynagyárus urakat, hogy a közös ügy érdekében élénk agitációt sziveskedjenek kifejteni.

A „DOHÁNYÁRUSOK KÖZLÖNYE“

szerkesztősége.